

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 1010/14</i>
------------------	------------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **6 maja 2015 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek (spr.)
	Sędziowie:	SSA Urszula Kocyłowska SSA Roman Skrzypek
	Protokolant	st. sekr. sądowy Anna Kuźniar

po rozpoznaniu w dniu **6 maja 2015 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **S. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o wysokość emerytury

na skutek apelacji wniesionej przez stronę pozwaną

od wyroku **Sądu Okręgowego w Przemyślu**

z dnia **14 listopada 2014 r.** sygn. akt **III U 986/14**

oddala apelację

Sygn. akt III AUa 1010/14

Uzasadnienie

wyroku z dnia 6 maja 2015 r.

Decyzją z dnia 8 lipca 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział

w R. ustalił ostateczną wysokość emerytury wnioskodawcy S. K. na kwotę 2.763,70 zł brutto miesięcznie , podejmując wypłatę świadczenia począwszy od dnia 1 czerwca 2014 r. W podstawie

prawnej decyzji powołano ogólnie przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), zaś w uzasadnieniu decyzji wskazano na przyjęty mieszany sposób obliczenia wysokości emerytury wnioskodawcy przewidziany w art.183 ust.5 w/w ustawy, w którym część świadczenia obliczonego zgodnie z art.53 wyniosła 3002,70 zł, a część kapitałowa obliczona na podstawie art.26 2.703,95 zł, co w sytuacji zsumowania kolejno 20% i 80 % tych części stanowiło o globalnej kwocie emerytury w wysokości 2.763,70 zł brutto miesięcznie.

Wnioskodawca S. K. odwołał się od w/w decyzji ZUS do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu. W przyjętym do protokołu organu rentowego odwołaniu z dnia 29 lipca 2014 r. wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez ustalenie prawa do wyższego- bliżej nieokreślonego co do swej wysokości- świadczenia emerytalnego, wnioskodawca zarzucił, że decyzja ZUS jest dla niego niezrozumiała ,skoro w pierwszej decyzji z dnia 16 maja 2014r. część kapitałowa emerytury wyliczona została na kwotę 2.962,09 zł podczas gdy aktualnie na 2.703,95 zł, a jest to nielogiczne zważywszy ,że przepracował jeszcze jeden pełny miesiąc co winno skutkować zwiększeniem wysokości świadczenia.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 3 września 2014r. pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o oddalenie żądania wnioskodawcy z braku dostatecznych podstaw faktycznych i prawnych. Przyznając naprowadzany przez odwołującego fakt wydania uprzedniej decyzji z dnia 16 maja 2014r. ustalającej wyższą wysokość świadczenia ,pozwany organ rentowy wyjaśniał ,iż było to wynikiem zastosowania kwartalnej waloryzacji składek oraz kapitału początkowego w części kapitałowej emerytury , przy czym z uwagi na fakt kontynuowania zatrudnienia przez wnioskodawcę była to decyzja nie ostateczna . Tą bowiem stanowi dopiero ta zaskarżona w niniejszym postępowaniu ,wydana już po rozwiązaniu przez odwołującego stosunku pracy , a data podjęcia wypłaty emerytury 1 czerwca 2014r. decyduje o tym ,że do obliczenia części kapitałowej świadczenia może mieć zastosowanie wyłącznie waloryzacja roczna składek i kapitału początkowego wnioskodawcy , co ostatecznie skutkuje ustaleniem niższej wysokości emerytury.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu, po rozpoznaniu odwołania S. K., wyrokiem z dnia 14 listopada 2014r. (...);

- w pkt I.- zmienił zaskarżoną decyzję ZUS przyznając wnioskodawcy prawo do emerytury w kwocie 2.962,09 zł brutto miesięcznie, ustalonej decyzją z dnia 16 maja 2014r.,

- w pkt II. zaś - stwierdził odpowiedzialność organu rentowego za opóźnienie w ustaleniu prawa do powyższego świadczenia.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił, że S. K. ur. (...), wniosek o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w warunkach szczególnych złożył w dniu 14 kwietnia 2014 r. Decyzją z dnia 16 maja 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział

w R. przyznał wnioskodawcy prawo do dochodzonego świadczenia od dnia 7 maja 2014r. tj. od osiągnięcia przez niego obniżonego wieku emerytalnego. Wysokość emerytury obliczona została w sposób mieszany zgodnie z art.183 ust.5 ustawy emerytalno –rentowej jako suma 20 % emerytury obliczonej zgodnie z art.53 w/w ustawy (tj. 20 % z kwoty 2.998,68 zł- co dało 599,74 zł) oraz 80 % emerytury kapitałowej obliczonej zgodnie z art. 26 powołanej ustawy (tj.80% z 2.962,09 zł , co dało 2.369,67 zł) stanowiąc razem o kwocie 2.969,41 zł brutto miesięcznie świadczenia. Z uwagi na kontynuowanie przez wnioskodawcę zatrudnienia zawieszono wypłatę emerytury , pouczając go jednocześnie ,że w celu podjęcia wypłaty świadczenia należy przedłożyć w ZUS świadectwo pracy i wówczas ustalona zostanie ostateczna wysokość emerytury . W dniu 9 czerwca 2014 r. S. K. złożył w pozwanym organie rentowym wniosek o podjęcie wypłaty zawieszanej emerytury z równoczesnym jej przeliczeniem, załączając świadectwo pracy z dnia 6 czerwca 2014 r.

W konsekwencji powyższego wniosku organ rentowy wydał zaś zaskarżoną decyzję z dnia 8 lipca 2014 r. w której wysokość podjętej do wypłaty z dniem 1 czerwca 2014r. emerytury wnioskodawcy uległa obniżeniu do kwoty 2.763,70 zł brutto miesięcznie. W decyzji tej ponownie obliczono części składowe emerytury mieszanej odwołującego , przy czym gdy idzie o część obliczoną wg. zasad z art.53 ustawy emerytalno-rentowej zwiększyła się ona wobec uwzględnienia dodatkowego okresu składkowego zatrudnienia wnioskodawcy po dniu 16 maja 2014r. do kwoty

3.002,70 zł , a z kolei część kapitałowa świadczenia uległa obniżeniu do kwoty 2.703, 95 zł . Jak ustalił przy tym Sąd Instancji opierając się na pisemnych wyjaśnieniach pozwanego ZUS , powyższe wynikało z ustalenia ostatecznej wysokości emerytury wnioskodawcy na dzień 1 czerwca 2014r. ,co przy stosowanej przez organ rentowy wykładni przepisów art.25 i art.25 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2013r. , poz. 1440 ze zm.) stanowiło o wyłączeniu przyjętej w decyzji majowej waloryzacji kwartalnej składek i kapitału początkowego wnioskodawcy wobec dokonania z dniem 1 czerwca 2014r. ostatniej ich waloryzacji rocznej według wskaźnika za 2013 r. wynoszącego 104,54% przy doliczeniu składek nie podlegających waloryzacji oraz zwaloryzowanych kwartalnie przyrostów składek za II,III i IV kwartał 2013r. (wskaźnik ten okazał się zaś niższy od iloczynów wskaźników kwartalnych). W świetle powyższych ustaleń Sąd Okręgowy w Przemyślu uznał żądanie odwołania za zasadne w zakresie ustalenia wysokości emerytury wnioskodawcy na poziomie ustalonym w uprzedniej decyzji ZUS z dnia 16 maja 2014r. W tym bowiem względzie Sąd I instancji przyjął co do zasady brak podstaw do obniżenia wysokości emerytury odwołującego w zaskarżonej decyzji z dnia 8 lipca 2014r. podkreślając , iż wnioskodawca nabył już prawo do tego świadczenia (w tym więc i jego wysokości) z dniem 7 maja 2014r. , tak więc późniejsza decyzja organu rentowego nie mogła być dla niego mniej korzystna . Niezależnie od tego Sąd Okręgowy w Przemyślu ,przywołując brzmienie

m. innymi art. 25 ust. 1,3 i 4 oraz art.25 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U.z 2013r. , poz.1440 ze zm.) zauważał ,iż nawet w sytuacji wystąpienia z wnioskiem emerytalnym w miesiącu czerwcu danego roku (a tym samym ustalania wysokości świadczenia na dzień 1 czerwca) brak jest podstaw do stosowania przyjętej przez pozwany organ rentowy praktyki pomijania waloryzacji kwartalnej składek i kapitału początkowego (ostatniej za czwarty kwartał poprzedniego roku) , bo to prowadziłoby do niedopuszczanego zróżnicowania sposobu ustalenia wysokości emerytury ubezpieczonych w trakcie jednego II kwartału (który przecież w w/w art.25 a ust.2 pkt 2 ustawy emerytalno-rentowej nie został podzielony na miesiące kwiecień-maj i czerwiec) uzależnionego wyłącznie od daty złożenia wniosku emerytalnego , przy dodatkowym braku stosownej rekompensaty dla składek odprowadzonych po dniu

31 stycznia . W konsekwencji powyższego , stwierdzając naruszenie przez organ rentowy wyżej powołanych przepisów prawa materialnego, Sąd I instancji przyznał wnioskodawcy S. K. prawo do emerytury w wysokości 2.962,09 zł brutto miesięcznie. Uznanie błędu w stosowaniu prawa przez pozwany ZUS w zaskarżonej decyzji z dnia 8 lipca 2014r.skutkowało też przypisaniem organowi rentowemu odpowiedzialności za opóźnienie w prawidłowym ustaleniu wysokości emerytury wnioskodawcy , na podstawie art.118 ust.1 i 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) . W podstawie prawnej wyroku powołany też został art.477¹⁴ §2 k.p.c.

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Przemyślu z dnia 14 listopada 2014r. zaskarżony został przez pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.. W apelacji z dnia 15 grudnia 2014r. pozwany organ rentowy zarzucając naruszenie prawa materialnego ,przez błędną wykładnię art.25 i art.25 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) prowadzącą do bezzasadnego przyjęcia ,że kwota składek i kapitału początkowego wnioskodawcy po dniu 31 stycznia 2014r. za który przeprowadzono ostatnią waloryzację podlega waloryzacji kwartalnej za IV kwartał 2013r. powiększonej o kwoty uzyskane w wyniku poprzednich waloryzacji kwartalnych , wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania. W uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego skarżący w szczególności podnosił ,że wobec rozwiązania przez wnioskodawcę stosunku pracy z dniem 6 czerwca 2014r. i treści art.25 ust.1 powołanej w petiutn apelacji ustawy emerytalno- rentowej zasła konieczność ustalenia na nowo wysokości emerytury odwołującego , co z kolei uzasadniało uwzględnienie wyłącznie waloryzacji rocznej składek i kapitału początkowego wskaźnikiem za 2013r. Jest to zaś sytuacji dotycząca wszystkich ubezpieczonych dla których emerytura ustalana jest w miesiącu czerwcu danego roku , przy czym

w świetle orzecznictwa Sądów Apelacyjnych w Krakowie (wyrok z dnia 22 sierpnia 2012r. III AUa 325/12), czy w Łodzi (wyrok z dnia 13 lutego 2013r. III AUa 757/12) nie stanowi to naruszenia konstytucyjnej zasady równości ubezpieczonych wobec prawa.

W pisemnej odpowiedzi na apelację z dnia 24 lutego 2015r. wnioskodawca S. K. wyniósł o oddalenie wniesionego przez pozwanego organu rentowego środka zaskarżenia, wskazując na wyroki tak Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie (z dnia 30 stycznia 2013r. III AUa 1068/12) jak i Sądu Okręgowego w Przemyślu (z dnia 3 października 2014r. III U 836/14) potwierdzające prawidłowość dokonanej przez Sąd I instancji w jego sprawie wykładni prawa.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, rozpoznając apelację pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. zważył co następuje ;

Wniesiony przez pozwanego organu rentowego środek odwoławczy nie może odnieść pożądanego skutku. Jakkolwiek bowiem zaskarżony wyrok wydany został z naruszeniem prawa materialnego (choć nie w zakresie przywoływanym przez skarżącego- o czym poniżej), to jednak uwzględnienie powyższego (do czego co do zasady jest uprawniony Sąd II instancji będąc jedynie związany zarzutami natury procesowej- por. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008r. III CZP 49/07 OSNC 2008/6/55) prowadzić by musiało do wydania orzeczenia reformatoryjnego na niekorzyść pozwanego ZUS, co w świetle art.384 k.p.c., przy braku apelacji wnioskodawcy jest niedopuszczalne.

I tak przede wszystkim już na wstępie zauważyć przyjdzie, że sama część decyzyjna sentencji wyroku Sądu I instancji (pkt. I rozstrzygnięcia) w nieuprawniony sposób ogranicza ustalenie wysokości emerytury wnioskodawcy do kwoty 2.962,09 zł brutto miesięcznie odpowiadającej wyłącznie jej części kapitałowej, w sytuacji gdy nawet z jednoznacznych ustaleń Sądu Okręgowego wynikało, iż świadczenie odwołującego ma charakter mieszany (art.183 ust.5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych -tekst jednolity

Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.). Tym samym nie uwzględnienie w powyższym ustaleniu należnego odwołującemu świadczenia w części obliczanej wg. starych zasad tj. na podstawie art.53 w/w ustawy prowadziło do zaniżenia-choć w minimalnym zakresie- wysokości emerytury S. K. (dość powiedzieć, że łączna kwota emerytury ustalona w decyzji ZUS z dnia 16 maja 2014r. wyniosła 2.969,41 zł brutto miesięcznie). Z kolei wyrażony przez Sąd Okręgowy w Przemyślu w ocenie prawnej sprawy „skąd znikąd ze wszech miar słuszny i w całej rozciągłości podzielany przez Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie, pogląd o braku podstaw do ustalania przez pozwanego organu rentowego w zaskarżonej decyzji z dnia 8 lipca 2014r. na nowo wysokości emerytury wnioskodawcy, nie został właściwie uzasadniony (brak przywołania podstawy prawnej tego stanowiska), co także skutkowało tym, iż żądanie odwołania nie zostało rozpoznane w pełnym jego możliwym zakresie.

I tak zacząć trzeba od tego, że przywoływany przez ZUS na uzasadnienie swego postąpienia art.25 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) stanowiący o sposobie obliczania emerytury kapitałowej wg. stanu konta ubezpieczonego na koniec miesiąca poprzedzającego miesiąc od którego przysługuje wypłata emerytury nie funkcjonuje w próżni normatywnej. Stąd jego treść należy odczytywać nie tylko literalnie ale także w kontekście tych wszystkich przepisów wyżej powołanej ustawy emerytalno - rentowej, które regulują kwestie nabycia prawa do świadczenia, ustalania jego wysokości czy momentu podjęcia wypłaty. W tym zaś kontekście stwierdzić z całą mocą należy, że jakkolwiek co do zasady prawo do emerytury powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa (art.100 ust.1 ustawy emerytalno-rentowej) to jednak nie jest to tożsame z przyznaniem (wypłatą) świadczenia, do czego z kolei nawiązuje regulacja zawarta w art.129 ust.1 omawianej ustawy, odnosząc powyższe (również co do zasady) do miesiąca zgłoszenia wniosku emerytalnego przez ubezpieczonego. Zainicjowanie więc postępowania emerytalnego przedmiotowym wnioskiem powoduje, że decyzja ZUS potwierdzająca uprawnienie do dochodzonego świadczenia jest jednocześnie decyzją ustalającą prawo do jego pobierania w określonej ustalonej w decyzji tej wysokości (por. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 1989r. III UZP 11/89 OSNCP 1990/6/72). Zasadą jest również to, iż –poza wyjątkiem przewidzianym w art. 120 ust.1 ustawy emerytalno-rentowej (tj. wydania decyzji zaliczkowej w przypadku potwierdzenia prawa do świadczenia przy braku niezbędnych dowodów do ustalenia jego wysokości) decyzje takie ostatecznie ustalają pełną wysokość przysługującej na dzień wypłaty emerytury. Tak też się i stało

w odniesieniu do wniosku emerytalnego S. K. z dnia 14 kwietnia 2014r. rozpoznanego decyzją ZUS z dnia 16 maja 2014r. w której pozwany organ rentowy potwierdził prawo wnioskodawcy do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy

w warunkach szczególnych z dniem 7 maja 2014r. (tj. z dniem ukończenia przez niego 60 roku życia) ustalając jednocześnie na tak określoną datę prawo w/w do wysokości tego świadczenia na kwotę 2.969.41 zł brutto miesięcznie. Jedyne więc fakt kontynuowania zatrudnienia przez odwołującego skutkowało zawieszeniem prawa do tak obliczonej emerytury (stosownie do art.103 a ustawy emerytalno rentowej)

z jednoczesnym wstrzymaniem jej wypłaty (art.134 ust.1pkt 1 omawianej ustawy) . Tym samym wniosek S. K. z dnia 9 czerwca 2014r. o podjęcie wypłaty świadczenia z uwagi na rozwiązanie stosunku pracy mógł jedynie skutkować , przewidzianym w art.135 ust.1 ustawy emerytalno rentowej ,wznowieniem wypłaty emerytury z dniem 1 czerwca 2014r. w wysokości ustalonej w poprzedniej decyzji , a nie - jak przyjął ZUS w zaskarżonej decyzji z dnia 8 lipca 2014r.zapadłej w odniesieniu do tego wniosku - ustalaniem wysokości emerytury na nowo na dzień 1 czerwca 2014r.

(co przy dokonanej w tej dacie waloryzacji rocznej składek i kapitału początkowego wnioskodawcy wskaźnikiem za 2013r. skutkowało obniżeniem wysokości emerytury). Reasumując stwierdzić więc przyjdzie ,że w kontekście wyżej przywołanych przepisów ustawy emerytalno-rentowej brzmienie jej art.25 ust.1 należy wyłącznie wiązać z regulacją zawartą w art.129 ust.1 tej ustawy . Nie dość na tym , w okolicznościach faktycznych przedmiotowej sprawy zauważyć dodatkowo należy ,że S. K. w dniu 9 czerwca 2014r.złożył w pozwanym organie rentowym nie tylko wniosek

o podjęcie wypłaty emerytury ale też drugi odrębny wniosek o przeliczenie świadczenia (v. k- 47 akt emerytalnych) , który winien zostać rozpoznany przez ZUS stosownie do przewidzianych ku temu reguł zawartych w art.108 ust.2 (w części kapitałowej emerytury) i art.112 ustawy emerytalno- rentowej (w części świadczenia obliczanej wg. starych zasad) . Gdyby zaś tak pozwany organ rentowy uczynił , to - jak ustalił Sąd Apelacyjny na podstawie przedłożonego przez ZUS symulacyjnego wyliczenia (v.k- 50)- emerytura S. K. na dzień 1 czerwca 2014r.winna ostatecznie wynosić 2.977,50 zł brutto miesięcznie . Tak się jednak nie stało , a jak zaznaczono już na wstępie , dokonanie w tym zakresie przez Sąd II Instancji korekty zaskarżonego wyroku , wobec zakazu reformationis in peius , jest prawnie niedopuszczalne. Mając więc powyższe na uwadze i na podstawie art.385 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

Wobec zaprezentowanej powyżej koncepcji rozpoznania istoty sporu przedmiotowej sprawy oczywistym staje się bezprzedmiotowość oceny prawidłowości ustalania przez ZUS wysokości emerytur kapitałowych przysługujących ubezpieczonym od dnia 1 czerwca każdego roku (kwestia związana z wykładnią art.25 a ustawy emerytalno-rentowej , przyjmowanym w takich wypadkach przez organ rentowy brakiem waloryzacji kwartalnej składek i kapitału początkowego ,skutkującym niższą niż w każdym z pozostałych 11 miesięcy danego roku wysokością świadczenia). Jedyne więc marginalnie Sąd Apelacyjny chciałby zauważyć ,że znane są mu różne w tym względnie orzeczenia sądów powszechnych (w tym opiewające się za także w tym wypadku waloryzacją kwartalną składek i kapitału początkowego wyroki tut. Sądu

z dnia 30 stycznia 2013r. III AUa 1068/12 LEX nr 1281016 ,czy jeden z ostatnich

z dnia 18 marca 2014r. III AUa 934/14 , jak też im przeciwstawne wyroki Sądów Apelacyjnych w Krakowie z dnia 22 sierpnia 2012r. III AUa 325/12 LEX nr 1216319

i w Łodzi z dnia 13 lutego 2013r. III AUa 757/12 LEX nr 1282781) , nie mniej jednak już sama przewidziane w art. 25 i art.25 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U.2013 r., poz. 1440 ze zm.) zasady waloryzacji rocznej i kwartalnej składek i kapitału początkowego zdają się potwierdzać prawidłowość stanowiska ZUS (kwoty składek i kapitału poddane bowiem w czerwcu danego roku waloryzacji rocznej wg. stanu na dzień 31 stycznia tego roku nie mogą być przecież dodatkowo jeszcze podawane waloryzacjiom kwartalnym za rok ubiegły ,przy czym składki uiszczone po w/w dacie są doliczane do ogólnej sumy składek wraz z waloryzowanym kwartalnie ich przyrostami za II ,III i IV kwartał ubiegłego roku, co potwierdza wyliczenie ZUS k- 17-18 oraz zeznania świadka J. K. k- 51v). Cały problem wynika zaś z tego ,że wskaźniki waloryzacji kwartalnej są korzystniejsze (wyższe) od wskaźnika waloryzacji rocznej . Tak więc z systemowego punktu widzenia wyrównanie sposobu waloryzacji składek i kapitału dla świadczeń przyznawanych w czerwcu danego roku wymagałoby wdrożenia określonych rozwiązań legislacyjnych prowadzących do obniżenia wskaźników waloryzacji kwartalnej , czego efektem byłoby jednak zmniejszenie wysokości wszystkich nowo przyznawanych świadczeń bez względu na datę złożenia wniosku emerytalnego. W tej więc sytuacji to sami ubezpieczeni mający świadomość , że w nowym systemie emerytalnym złożenie wniosku o emeryturę

w czerwcu może skutkować przyznaniem niższego świadczenia ,winni decydować kiedy wniosek ten złożą , a przypomnieć w tym miejscu należy ,że podobna sytuacja ma miejsce w odniesieniu do emerytur obliczanych wg. starych zasad , kiedy to data złożenia wniosku decyduje o kwocie bazowej służącej do ustalenia wysokości świadczenia (nowa- wyższa kwota bazowa od 1 marca każdego roku) .